

”Και γιατί να πάω ρε φίλε στην Εκκλησία...”

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)



“Οι νέοι είναι ανήθικοι”, “οι νέοι είναι γεμάτοι πάθη”, “οι νέοι είναι ανυπάκουοι”, “οι νέοι δεν έχουν φόβο Θεού...” Έχω ακούσει πολλές φορές αυτές τις ηθικιστικές διαπιστώσεις.

Η ερώτησή μου είναι: είχαν οι νέοι τις απαραίτητες συνθήκες για να εννοήσουν τη Χριστιανική ζωή ή όχι;

Το πρόβλημα είναι ότι οι νέοι δεν απορρίπτουν την πίστη στο Χριστό όπως μας διδάσκει η Εκκλησία διά της φωνής των Αγίων Πατέρων, αλλά απορρίπτουν ένα υποκατάστατο πίστεως το οποίο δεν τους πείθει.

Γιά πολλά μπορούμε να επιπλήξουμε τους νέους. Αλλά και οι νέοι εμάς τους μεγάλους. Θα τολμήσω να δώσω το λόγο στη νέα γενιά και πιο συγκεκριμένα σ' αυτούς που βρίσκονται μακριά από την εκκλησία:

«Ναί η γενιά μας είναι ρέμπελη. Καί πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς; Ποιός μας

έμαθε κάτι άλλο; Υπάρχει τόσο ψέμα γύρω μας, τόση κακία στον κόσμο των μεγάλων.

Διαμαρτυρόμαστε. Αλλά είναι ο μόνος τρόπος να δείξουμε την περιφρόνησή μας σε μία κοινωνία η οποία αρχίζει να μοιάζει με ένα πτώμα. Όλοι μιλάνε για την αξία της τιμότητας αλλά όλοι κλέβουν. Όλοι επαινούν την αλήθεια, αλλά ψεύδονται.

Καί γιατί είμαστε μακριά από το Θεό; Ποιός μας βοήθησε να είμαστε κοντά του; Οι γονείς μας δεν πατούν στην εκκλησία ούτε τα Χριστούγεννα ίσως μόνο το Πάσχα στις βαπτίσεις, τους γάμους και τις κηδείες.

Καί στις Εκκλησίες τι βλέπουμε; Χριστιανοί οι οποίοι είναι καλοί στο να ηθικολογούν αν μας δούν στην εκκλησία ντυμένους παράξενα και έχουν τόση κακία όταν μας διώχνουν που ούτε γυρίζουμε να κοιτάξουμε πίσω. Υπάρχει τόση υποκρισία στους Χριστιανούς.

Έχουμε συγγενείς οι οποίοι δε λείπουν ποτέ από την εκκλησία.

Αλλά όταν έρχεται η ώρα να μοιραστεί η κληρονομιά ξεχνούν και την πίστη και την κατανόηση.

Ενώ όταν γίνεται λόγος να φροντίζουν κάποιο παππού, όλοι αποφεύγουν επειδή έχουν τα προβλήματά τους. Αυτή είναι πίστη; Ενώ και για τους παπάδες ακούγονται τόσα...

Ναί δεν πηγαίνουμε στην εκκλησία. Όχι γιατί δεν πιστεύουμε στο Θεό, όχι επειδή δεν έχουμε ανάγκη την αγάπη Του. Έχουμε τόση ανάγκη για Κάποιον ο Οποίος θα μας αγαπήσει πραγματικά, σ' έναν τόσο βρώμικο κόσμο. Αλλά μπορεί να μας βοηθήσει η Εκκλησία να γνωρίσουμε την αγάπη του Θεού;...»

Δε θυμάμαι όλα όσα μου είπε. Αλλά ακούγοντάς τον, ξεροκατάπινα. Δεν μπορώ ν' αμφισβητήσω το γεγονός ότι μερικά απ' αυτά ήταν πολύ ρεαλιστικά. Δε θα αναπαράγω εδώ την απάντηση που έδωσα στο νέο, μόνο θ' αναλύσω το δίκαιο των μομφών του.

Μία πρώτη παρατήρηση έγκειται στο ότι θα ήταν άριστο πολλοί νέοι να βρίσκονται εν αναμονή του Θεού, όπως ο παραπάνω νέος.

Δυστυχώς πολλοί νέοι είναι τόσο παγιδευμένοι στα καθημερινά τους προβλήματα, ώστε έχουν ξεχάσει τελείως το Θεό, του οποίου η παρουσία μάλλον τους ενοχλεί.

Δηλαδή “καλύτερα να μέμφεσαι την Εκκλησία, παρά να κοιτάς τη ζωή σου;”

Όχι, δεν τίθεται έτσι το πρόβλημα. Δεν είναι καλό να μέμφεσαι μόνο και μόνο για να δικαιολογήσεις την απομάκρυνσή σου από το Θεό.



Ο π. Σεραφείμ Ρόουζ, χωρίς να θέλει να δικαιολογήσει την αμαρτία, έλεγε ότι πριν από τη μεταστροφή του έπινε μέχρι που μεθούσε και το έκανε επειδή αισθανόταν την έλλειψη του Θεού.

Με το ποτό προσπαθούσε να καταπραύνει τον πόνο που του προκαλούσε η έλλειψη του Θεού (πολλούς όμως η προσπάθεια να καταπραύνουν τη δίψα τους για το Θεό ικανοποιώντας τα πάθη τους, τους οδήγησε στην κόλαση γι' αυτό δεν πρέπει να γενικεύουμε τις εξαιρέσεις).

Δεν πιστεύω ότι θα ήταν εύκολο σε κάποιον ν' απορρίψει την αγάπη του Θεού αφού τη γνωρίσει. Οι νέοι την απορρίπτουν χωρίς να ξέρουν τι απορρίπτουν.

Βλέπουν τον Θεό σαν ένα είδωλο το οποίο το λατρεύουν ασυνείδητα κάποιοι υποκριτές Χριστιανοί, κάποιοι τυπολάτρες Χριστιανοί...

Μόνο που στους νέους υπάρχει η ανάγκη να τους μιλήσει κάποιος σε μία πιο προσιτή γλώσσα. Οι νέοι είναι αλλεργικοί στον "ξύλινο λόγο".

Όσο για τους αμαρτωλούς ιερείς γίνεται μεγάλος ντόρος ενώ για τους ιερείς με αγία ζωή δεν γίνεται σχεδόν καθόλου λόγος.

Ναί υπάρχουν ιερείς οι οποίοι είναι άξιοι διάδοχοι των αγίων πατέρων.

Ούτε τα Μ.Μ.Ε. θέλουν ν' ακούν γι' αυτούς. Ούτε όσοι ζούν στην αμαρτία.

Επειδή τους θεωρούν εξτρεμιστές...

Κάτι το οποίο είναι επειδή είναι μαθητές του Χριστού, Εκείνου ο Οποίος γύρισε τον κόσμο "ανάποδα" ή καλύτερα Εκείνου ο Οποίος προσπάθησε να επαναφέρει στη φυσική του θέση έναν "αναποδογυρισμένο κόσμο"....

Οπωσδήποτε η Χριστιανική ζωή ποτέ δεν ήταν εύκολη. Ναί ο διάβολος ποτέ δεν σταματά...

Παρ' όλες τις προσπάθειές του όμως υπάρχουν ιερείς με άγια ζωή, μοναχοί πολύ ασκητικοί και Χριστιανικές οικογένειες που λάμπουν μες στο σκοτάδι του κόσμου. Στην Αγία Γραφή λέγει: «ου δε επλεόνασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η Χάρις» (Ρωμ. 5,20).

Ναί, δύσκολα οι νέοι έρχονται στην Εκκλησία. Αλλά ο Χριστός τους καλεί όλο και πιο δυνατά. Βλέπει τα προβλήματά τους, τις πτώσεις τους και απλώνει το χέρι Του δυνατά για να τους σηκώσει.

Νέοι, να ξέρετε ότι τον Χριστό τον πονάει το γεγονός ότι λίγοι ιερωμένοι και λίγοι πιστοί νοιάζονται θυσιαστικά να σας πάρουν από το χέρι και να σας φέρουν στην Εκκλησία...

Αλλά να ξέρετε ότι ο Χριστός χαίρεται κάθε φορά που ένας από εσάς ξεκινάει προς την οδό της σωτηρίας...

Ακόμα κι αν νομίζετε ότι ο Χριστός σας ξέχασε, Εκείνος περιμένει να βρεί έστω και μία χαραμάδα για να μπει στις ψυχές σας...

Πηγή: agiazoni.gr